

בש"פ 6085/22 - אברהים אלזברגה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6085/22

לפני: כבוד השופט א' שטיין

העורר: אברהים אלזברגה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי באר שבע
(השופט נ' אבו טהה) שניתנה ביום 1.9.2022 במ"ת
57003-05-22

בשם העורר: עו"ד מוסטפא נאסר

בשם המשיבה: עו"ד מוחמד סראחנה

החלטה

הערר

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטתו של בית המשפט המחוזי באר שבע (השופט נ' אבו טהה) אשר ניתנה ביום 1.9.2022 במ"ת 57003-05-22, ואשר בגדרה הורה בית המשפט על מעצר העורר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו בת"פ (מחוזי ב"ש) 57020-05-22 (להלן: ההליך העיקרי).

עיקרי כתב האישום והליכים קודמים

2. בגדרי ההליך העיקרי העורר מואשם בניסיון לעבירת נשק (סחר), עבירה לפי סעיף 144(ב2), בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וכן בניסיון לעבירת נשק (רכישה) (2 עבירות), עבירה לפי סעיף 144(א), בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

3. לפי עובדות כתב האישום, בחודשים פברואר ואפריל 2022, ניסה העורר לרכוש מבילאל אזברגה (להלן: בילאל) רובה ציד, וכן ניסה למכור לאחר, יחד עם בילאל, רובה עם כוונת טלסקופית. עסקאות אלו לא יצאו אל הפועל.

4. ביום 26.5.2022 הוגש כתב אישום נגד העורר, בד-בבד עם הגשת בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

5. ביום 22.6.2022 קבע בית משפט קמא (השופט נ' אבו טהה) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. ראיות אלו כוללות מסרונים ששלחו העורר ובילאל זה לזה בקשר לעסקאות המתוארות (להלן: המסרונים); הודעתו של בילאל המאשר את המסרונים כאמור; הודעתו של העורר המאשר את המסרונים כאמור, תוך שהוא טוען כי מדובר ב"קומבינה" שנועדה "להוציא" כסף מבילאל כדי לשפר את מצבו הכלכלי הרעוע של העורר (להלן: גרסת ה"קומבינה"); וכן חוות דעת מומחה המאשרת כי התצלומים הנחזים להיות כלי נשק, אשר מופיעים במסרונים, הם אכן כאלה. בהמשך לכך, ובהיעדר מחלוקת בדבר עילת מעצר נגד העורר, הפנה בית המשפט את העורר לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר בעניינו.

6. ביום 1.9.2022 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של העורר. מהתסקיר עולה כי המשיב, בן 38, נשוי ואב לשני ילדים, בעל עבר פלילי הכולל הרשעה בעבירת נשק בגינה נידון למאסר בפועל (ממנו השתחרר, בניכוי שליש מהעונש, לפני כשנתיים - ומאז שולב בטיפול ובפיקוח של הרשות לשיקום האסיר); ולחובתו עומד מאסר מותנה. עוד צוין כי העורר מתמודד עם קשיים כלכליים ותעסוקה לא יציבה לאורך שנים. שירות המבחן התרשם כי העורר בעל דפוסי התנהגות בלתי-נורמטיביים על רקע מעורבותו בחברה שולית. שירות המבחן העריך כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות של עבירות פליליות מצד העורר. שירות המבחן התרשם כי המפקחים המוצעים - רעייתו של העורר ובן דודו - מבינים את חומרת העבירות המיוחסות לעורר ומגנים התנהגות עבריינית זאת. עם זאת, סבר שירות המבחן כי מיקום החלופה המוצעת, בבית הוריו של העורר בלוד, אינה מתאימה כחלופת מעצר - זאת, מאחר שבסביבה זאת לעורר קשרים שוליים, ובשים לב לדברי העורר לפיהם במקום זה מתנהל "סכסוך דמים". לאור דברים אלו, לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרור העורר לחלופת מעצר.

7. ביום 1.9.2022 הורה בית המשפט (השופט נ' אבו טהה) על מעצר העורר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו - זאת, בשים לב למסוכנות הנשקפת ממנו אשר נלמדת מטיב המעשים המיוחסים לו, מתסקיר שירות המבחן ומעברו הפלילי.

טענות הצדדים

8. העורר אינו חולק על קיומה של עילת מעצר בעניינו, וטוב שכך. מקרהו של העורר נשלט על ידי חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים; ובשים לב לעברו הפלילי ולעמדתו האמורה של שירות

המבחן, לא מצויים בידו טעמים מיוחדים שבכוחם לנטרל את החזקה (ראו, בין היתר: בש"פ 250/21 מדינת ישראל נ' פרוך, פסקה 19 (31.1.2021)).

9. לטענת העורר, שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. נטען כי מלבד המסרונים, אין ולו ראיה אחת שיש בה כדי להוכיח את אשמתו של העורר. לצד מסרונים אלו, ישנה גרסתו של העורר לפיה לא היה ברשותו נשק והוא לא התכוון למכור נשק לבילאל, אלא ניסה לעשות "קומבינה" על חשבוננו. גרסה זאת נתמכת במסרון ששלח העורר לבילאל, לאחר שמצבו הכלכלי השתפר, אשר לפי האמור בו העורר לא מעוניין יותר למכור לבילאל את הנשק. עוד נטען כי גרסתו של העורר לא נסתרה באמצעות ראיות אחרות, ואף כלי נשק לא נתפס ברשותו של העורר. לאור הקושי הנטען בתשתית הראייתית הלכאורית, מבקש העורר כי אורה על שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

10. המדינה סבורה אחרת. לטענתה, יש בידה ראיות לכאורה אשר תואמות את אמות המידה שנקבעו בהלכת זאדה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 163-167 (1996)). במסגרת זו, הפנתה המדינה לראיות אשר פורטו לעיל והגישה לעיוני את תיק החקירה.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בחומר החקירה ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי הדין עם המדינה.

12. העורר מבקש להיבנות מגרסת "הקומבינה". ברי הוא, כי אם גרסה זו הינה נכונה, ספק אם ניתן יהיה להרשיע את העורר בעבירת נשק (אני מתעלם לצורך הדיון מהאפשרות להרשיע את העורר בשידולו של בילאל לעבור עבירת נשק - שכן העורר כלל לא הואשם בעבירה כאמור).

13. דא עקא, גרסת "הקומבינה" אינה עולה בקנה אחד עם התמונות שלכאורה מציגות כלי נשק אמיתיים אשר הועברו בין העורר לבילאל במסגרת התכתבותם, המדברת בעד עצמה. לזאת אוסיף כי האופן שבו מסר העורר את גירסת "הקומבינה" בחקירתו, אף הוא מעלה שאלות באשר לאמינותה של גרסה זו, ולא כאן המקום לפרטן.

14. אומר אך זאת: טענות הגנה כדוגמתה של גרסת "הקומבינה" דינן להתברר בהליך העיקרי, ולא כאן. לפי הלכת זאדה, קיומן של ראיות לכאורה לצרכי מעצר עד תום ההליכים נקבע לפי המבחן של "אם נאמין" או "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שה[נאשם] ביצע את המעשה המיוחס לו?" (ראו: בש"פ 5430/19 חוג'יראת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (נבו 21.08.2019); וכן בש"פ 215/19 סלאימה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (22.1.2019)). ראיות המדינה עומדות במבחן זה בהצלחה. אם נאמין למה שראיות אלה מציגות, נמצא את העורר אשם בעבירות הנשק המיוחסות לו.

15. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, כ"ב באלול התשפ"ב (18.9.2022).

ש ו פ ט
